

Speuren voor gevorderden

Loet Geldhoff

SALON
Nautic
RENDEZ-VOUS
EN 1964

Trintella's en hun historie: speuren voor gevorderden

Eén van de leukere kanten van het serievoördinator zijn is het reconstrueren van de historie van de boten en hun eigenaren. Een fraaie case werd bij de entree van Dirk en Martine* ingebracht. Dat leidde tot een speurtocht naar het verleden. Voor de speurneuzen onder ons.

Verliefd op een Trintella I, in 2008

Begin oktober 2020 mochten we een nieuw TVK-lid welkom heten: Dirk en Martine uit België. Zij hebben de Trintella Ila van TVK-lid Erik en Elles gekocht. Een uitstekend onderhouden klassieker met de in dit verband toepasselijke naam Adieu. Bij zijn entree als nieuw lid vertelt Dirk een persoonlijke anekdote uit 2008, wanneer hij verliefd wordt op een Trintella I in goede conditie. Zij ligt in Blankenberge te koop: de Jadyca uit 1964, met bouwnummer 356.

Jadyca in Blankenberge

"Ik nam contact op met de eigenaar - die de boot al twaalf jaren in bezit had - en kreeg veel

informatie en foto's over de boot. Maar gezien de hoogte van de verkoopprijs moest ik destijds toch afzien van de koop. De boot wordt later aan een andere geïnteresseerde uit Vlaanderen verkocht".

Jadyca blijft echter in Blankenberge liggen. En in de jaren daarna gaat Dirk als hij in de buurt is altijd even langs om die prachtige boot, die hij niet kocht te bewonderen.

Hij belooft ons om die nieuwe eigenaar eens op te sporen om hem te bewegen lid te worden van TVK.

Zijn er dan drie Jadyca's?

Dirk belooft dus om de huidige eigenaar van de Jadyca op te sporen. Maar zijn verhaal stelt ons echter voor een raadsel! Wat is het geval: wij kennen al twee Jadyca's! Zijn er dan drie? Naast de bovengenoemde Trintella I uit Blankenberge met bouwnummer 356, kenden we al een Jadyca die voorkomt in onze bouwnummerlijst, echter als een Trintel I - de stalen voorganger van de Trintella I - met bouwnummer 263. En de andere Jadyca die we al kenden, is ook een Trintella I uit Blankenberge, maar met bouwnummer 362. Die kennen we omdat de eigenaar, Cedric uit Blankenberge, al sinds een aantal jaren TVK-lid is. Dus wil de echte Jadyca ontstaan?

Verliefd op een Trintella I, in 2011

Hoe zit deze knoedel in elkaar? Om met de Jadyca van Cedric te beginnen: hij was die andere Vlaming die Jadyca kocht, in 2011. Dus Dirk kan het opsporen van die nieuwe eigenaar staken, die is al enkele jaren TVK-lid en deed

bijvoorbeeld in 2018 met zijn boot mee met de jubileumviering in Veere. Cedric's eerste ontmoeting met Jadyca is een verhaal op zich: Cedric is scheepswerktuigkundige beroep en vrijwilliger bij de Vrijwillige Blankenbergse Zeereddingsdienst. In die laatste hoedanigheid rukt hij na een noodoproep uit om hulp te verlenen aan een zeiljacht waarvan de masttop overboord is gegaan. Het is de Jadyca.

Berging van Jadyca in nood

Cedric wordt getroffen door haar fraaie lijnen en nadat zij de boot veilig terug de haven in hebben geholpen, raakt hij met de eigenaar in gesprek. Hij besluit de boot in deze staat te kopen. Als dat geen liefde op het eerste gezicht is! Als hij haar echter wat beter leert kennen komt zijn beroep hem erg goed van pas: zijn Jadyca blijkt onder haar fraaie buitenkant veel gebreken te vertonen. Als de lezer daar meer over wil weten en over hoe Cedric die heeft aangepakt, dan kan ik hem een bezoekje aan <https://imgur.com/gallery/qOITu> aanbevelen.

Twée zijn dus één

De twee Trintella's uit Blankenberge zijn dus één en dezelfde Jadyca. Dat blijkt niet alleen uit de unieke naam die - zoals Cedric ons weet te vertellen - door de eerste eigenaar is samengesteld uit de eerste letters van de namen van zijn kleinkinderen. Maar dat het om dezelfde boot gaat blijkt ook uit verschillende specifieke kenmerken, zoals een koekoek als voorluik en houders voor waddenpoten midscheeps in de romp. Waarom er dan twee bouwnummers in omloop zijn is niet duidelijk. Eén ding is zeker: het goede bouwnummer is 362. Dat blijkt uit het nog redelijk leesbare

werfplaatje in de kuip, maar ook uit de handgeschreven nummers achterop diverse onderdelen van het interieur.

Werkplaatje Jadyca

De meest waarschijnlijke verklaring is dus dat in 2008 de toenmalige eigenaar zich bij het aflezen van het werfplaatje heeft vergist en het verkeerde bouwnummer in zijn beschrijvingen heeft opgenomen.

En die Trintel dan?

In onze bouwnummerlijst wordt ook een Jadyca genoemd, een Trintel I met bouwnummer 263. Hoe zit het daar dan mee? Bij de papieren van de Jadyca treft Cedric ook een RORC rating-certificaat uit juni 1967 aan, waarop de boot Jadyca II wordt genoemd. Dat wijst erop dat er al eerder een Jadyca is geweest, die op dat moment geen Romeins cijfer achter de naam had, omdat er toen van een toekomstige Jadyca II nog geen sprake was. Zou dat onze Trintel I uit de bouwnummerlijst kunnen zijn?

Indicé en m.	RATING en p.	T.C.F.	R.S.F.
5,333	17,49	0,7182	716,1

1. Targon : longueur mesurée selon règlement 3,25 m
 2. Spinnaker : sa plus grande largeur 5,70
 3. Spinnaker : hauteur au chute 10,11
 4. Spinnaker : largeur bordure quand la largeur à mi-hauteur est mesurée, que les 3/4 de la bordure hauteur Targon 2,27
 5. Foca : bordure, mesurée horizontalement, selon règlement, du plus grand foc (ou focs multiples) au spinnaker s'il y a lieu 4,90
 6. Hauteur l (ou l'1, si correction II y a) 10,90
 7. Hauteur du sa-dessus du pont principal, pour foc d'artimon

Rating mesuré = M.R. - 0,5 $\frac{LVE}{VIB} + 0,2 L + VET$

Blad 1 van rating-certificaat

De Jadyca in Blankenberge

Cedric is dat op ons verzoek nagegaan bij de (klein)kinderen van de eerste eigenaar, waarmee hij sinds 2016 warme contacten onderhoudt. Helaas blijkt hun goed geïnformeerde vader Yves inmiddels te zijn overleden en de kleinkinderen weten van geen Trintel. Cedric heeft ook nog geïnformeerd bij de Yachting Club van Saint-Vaast-la-Hougue in Normandië, de toenmalige thuishaven van Jadyca II, maar daar hadden ze geen archieven meer uit die tijd. Hier loopt dit spoor dus dood. Wellicht dat een lezer van dit artikel meer weet, maar tot die tijd houden we maar vast aan de bovenstaande hypothese.

Maar er is nog meer te vertellen ...

Hoe Cedric in contact is gekomen met de zoon en de kleinkinderen van de eerste eigenaar is een verhaal op zich. Die eerste eigenaar was een Fransman, heette André en had dus vier kinderen, van wie de initialen samen met die van pa en ma de unieke naam Jadyca vormden. (Bij nader inzicht is de naam dus niet zoals we eerder schreven, samengesteld uit de initialen van zijn kleinkinderen.) Zoon Yves - de vierde letter in de bootnaam dus - was in 2015 op een cruise naar Japan, waar hij een groot deel van zijn leven had gewoond en gewerkt. Aan boord van dat schip maakte hij kennis met Marine Traffic, waarmee je alle schepen met een actieve AIS kunt volgen, mét informatie over het schip en de reis én vaak met een foto van het schip. Yves mocht de naam van een schip invoeren, typte Jadyca en had tot zijn grote verbazing gelijk een hit! Mét recente foto. Hij had twee redenen om verbaasd te zijn. De eerste is dat het bijzonder is dat een persoonlijke naam zoals Jadyca door de drie opvolgende eigenaren is gehandhaafd en de boot 57 jaar later nog steeds die naam blijkt te dragen. De tweede reden voor

Yves om verbaasd te zijn was natuurlijk dat hij nog gelijk een hit had ook! Hoe dat kon? Nou, de jonge Cedric had een paar jaar daarvoor een Em-Track zender/ontvanger gekregen van zijn vader, die hem op die manier hoopte een beetje in de gaten te kunnen houden op dat bootje van hem. Het apparaat stond aan en het signaal werd op dat moment aan de andere kant van de aardbol opgepikt door Yves. Die zocht verder, vond een filmpje van Jadyca op [Youtube](#) en zocht vervolgens contact met een net zo verbaasde Cedric. Ze kwamen met elkaar in gesprek en Yves wist zich nog veel te herinneren uit het vroege verleden met de boot en Cedric vond die verhalen prachtig, ze gaven diepgang aan zijn verliefdheid.

Zo was er het verhaal van de commerciële stunt, met een staartje ...

Een van de verhalen die Yves zich kon herinneren was dat van de aankoop van de boot. Een aankoop met onverwachte gevolgen! Vader André, woonachtig in Parijs, was in 1964 op de Trintellawerf in 's Hertogenbosch met egards ontvangen, hij kwam een Trintella I kopen. Anne Wever stelde voor om de koop publiekelijk te beklinken op de botenbeurs van Parijs, le Salon Nautique International de Paris, later kortweg Le Nautic genoemd. De botenbeurs - die nog steeds bestaat - duurde negen dagen en vond jaarlijks in de eerste helft van december plaats.

Zogezegd zo gedaan. Na de proefvaart op de Ertveldplas en de definitieve koop werd de boot op een vrachtwagen met oplegger gezet en midden in de strenge winter van 1964 naar Parijs gereden. Daar werd in die drukke beurshal met het nodige tromgeroffel en trompetgeschal de koop publiekelijk beklonken.

De bedoeling van Anne was natuurlijk om op die manier meer aspirant-kopers over de streep te trekken.

In welke mate hem dat destijds gelukt is vertelt het verhaal niet, maar je mag hopen dat zijn opzet geslaagd was, want de hele verkoop kreeg voor de werf nog een kostelijk staartje. Wat was het geval? Gedurende het eerste vaarseizoen van de boot die inmiddels Jadyca was gedoopt, lekte koelwater uit de dieselmotor. Ten langen leste werd een grondige inspectie uitgevoerd, die een lekkage door een scheurtje in het motorblok aan het licht bracht. Zo'n scheurtje kon eigenlijk alleen ontstaan door bevriezing van een vol (direct) koelsysteem. En dat moest zijn gebeurd na de proefvaart of tijdens het transport naar de botenbeurs in Parijs! Het koelwatersysteem was waarschijnlijk niet afgetapt, alvorens op transport te gaan. Samen met de werf werd een reconstructie van het gebeuren gemaakt en uiteindelijk aanvaardde de werf de aansprakelijkheid en kreeg André in garantie een nieuwe dieselmotor geplaatst. Weer een SABB 1-cilinder 10 PK, die er overigens - door Cedric gereviseerd en van indirecte koeling voorzien - nog steeds in staat!

Op bezoek in haar vroegere thuishaven ...

Na de botenbeurs werd de boot in de Seine te water gelaten en naar haar eerste thuishaven Saint-Vaast-la-Hougue gevaren, een fraai havenstadje onder de noordwest punt van Normandië. Een veilige haven in een ruig vaargebied met grote getijdenverschillen, maar een prachtige uitvalsbasis voor langere zeiltochten. Jadyca voer niet alleen langs de kusten van Frankrijk tot aan Spanje, maar ook naar de Kanaaleilanden, maar ook op de motor de Seine op tot in Parijs.

In 1965 aan de kade van haar eerste thuishaven Saint-Vaast-la-Hougue

De verhalen over en weer maakten dat Yves en Cedric afspraken om elkaar te ontmoeten. Cedric stelde voor om dat in Saint-Vaast-la-Hougue, de vroegere thuishaven van Jadyca te doen. Dat was tevens een mooie aanleiding om die reis eens met de boot te maken.

In augustus 2018 was het zover, Cedric vertrekt vanuit Blankenberge om te proberen de tocht naar Saint-Vaast in 5 dagen te volbrengen. Yves woont in Parijs en zal een dag eerder naar Saint-Vaast rijden. Cedric zeilt grotere tochten meestal met een zeilmaat, deze keer gaat zijn vriendin mee. Hij zeilt op dergelijke tochten het liefst zo lang mogelijk door om in zo kort mogelijke tijd zo ver mogelijk te komen. Om het vervolgens op de terugweg kalm aan te doen en in dagtochten van haven naar haven te hoppen. Zijn vriendin blijkt echter op deze tocht minder zeewaardig te zijn dan gedacht, dus wordt het reisplan enigszins aangepast: ook op de heenreis dagtochten van haven tot haven. De eerste is Duinkerke op 10 uur varen. De volgende dag hebben ze een lekkere stroom mee en met een halve wind zijn ze al snel Cap Blanc Nez gepasseerd. Met een meer zuidelijke koers gaat de spinnaker erop, zijn vriendin durft het wachtlopen wel aan en dus besluiten ze door te zetten naar Le Havre. Door de deining wordt zijn vriendin toch weer zeeziek en omdat ze Fécamp al zijn gepasseerd moeten ze door en komt het wachtlopen alleen op Cedric neer. Het is een heldere nacht met goed zicht. De snelheid zit er zo goed in dat hij berekent dat ze te vroeg bij Le Havre zullen aankomen.

... de route naar Saint-Vaast-la-Hougue...

Dus spinnaker eraf en met een rif in het grootzeil zijn ze bij het ochtendgloren voor de havenmond van Le Havre. Ze vinden een prima plekje in de jachthaven, maar het wordt een zeer warme dag dus van bijslapen gaat niet veel

komen. Het water is koel en helder en nodigt uit om bij de boot te zwemmen en de romp met behulp van raamzuignappen en een schuurspons te ontdoen van een beginnend baardje. 's Avonds belt hij Yves om de planning af te stemmen.

De volgende dag vertrekken ze om 07.00 uur voor het laatste deel van de heenreis, ze moeten voor 19.00 uur voor Saint-Vaast zijn om binnen te kunnen komen met hoog water. Dat wordt nog een aardige uitdaging want al na enkele uren valt de wind bijna helemaal weg en varen ze ook nog een gebied met mist binnen met maar een paar honderd meter zicht. Als het in de loop van de dag warmer wordt verdwijnt de mist en gaat het zelfs weer waaien. Toch moet de SABB éénpitter bij blijven staan om voldoende snelheid te halen. Daardoor zijn ze goed op tijd om langs l'île de Tatihou met zijn stoere burcht, door de openstaande sluisdeuren gelijk de fraaie jachthaven van Saint-Vaast-la-Hogue binnen te kunnen varen.

Het weerzien van een oude geliefde ...

De volgende dag arriveren Yves en zijn vrouw. Ze begroeten elkaar hartelijk en bij het zien van Jadyca kan Yves zijn emoties maar moeilijk in bedwang houden, zoveel warme herinneringen! Hij is slecht ter been, ze gaan niet aan boord. Op een bankje op de kade met een goed zicht over de haven en de hun vroegere familieboot, bepraten zij elkaars verhalen over Jadyca. Yves was altijd bang dat de boot niet meer in de vaart zou zijn, daarom is hij verheugd om haar weer in deze goede conditie aan te treffen. Hij is Cedric dankbaar voor het redden en behouden van de familieboot met zoveel mooie herinneringen. Die avond in een gezellig visrestaurant vertelt Yves hoe ze jarenlang van de familieboot hebben genoten, over de tochten die ze met wisselende bemanning maakten. Ze vertellen als vrienden hun levensverhaal, die van de bejaarde Yves een stuk langer als die van Cedric.

Bij het afscheid spreken ze af om contact te houden. Nog geen jaar later overlijdt Yves.

Terug naar Blankenberge

Na het afscheid in het visrestaurant aan de kade van Saint-Vaast verkennen Cedric en zijn

vriendin daar nog een dag de omgeving, vooral de vestingwerken van Vauban vinden zij zeer de moeite waard. De volgende dag varen zij verder naar Cherbourg waar ze vrienden ontmoeten en ook daar een paar dagen te verblijven. Dan is het tijd om de terugreis in te zetten. Die gaat hoppend via Saint-Vaast, Port en Bessin en Fécamp en vervolgens in een lang traject naar Nieuwpoort en tenslotte Blankenberge, terug aan haar vertrouwde steiger. Jadyca heeft de pittige tocht glansrijk doorstaan. Dat was te verwachten, ze was door Cedric immers in goede conditie gebracht én bovendien was ze in haar vertrouwde omgeving. Toch bleek een jaar later een van haar oude kwalen chronisch te zijn, de osmose speelde weer op. Reden voor Cedric om dit drastisch aan te pakken: een trailer gebouwd, de boot erop, gestald in zijn garage annex werkplaats, onderwaterschip kaal gehaald en goed laten drogen. Afgelopen jaar is hij met de reparatiewerkzaamheden begonnen. Voor foto's: zie

<https://photos.app.goo.gl/B9hoWBRCwxPrTLFd9>.

Daarna zal Jadyca met haar bijna 60 jaar weer klaar zijn voor nieuwe tochten. En voor nieuwe verhalen om van te smullen!

Foto: Jeroen Noot

De recente Jadyca op weg van Kortgene naar Veere in 2018

Maart 2021

Loet Geldhoff, Seriecoördinator Classics

* Uit overwegingen van privacy beperken we ons in dit artikel tot de voornamen van de betrokkenen.